

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เมตตาแสดงธรรมไว้หลายวาระเพื่อให้พี่น้องประชาชนร่วมกันปกป้องคลังหลวงให้แคล้วคลาดปลอดภัย มิให้ผู้ใดเข้ามาแตะต้องหลักการและเจตนารมณ์ของคลังหลวงให้แปรเปลี่ยนไปได้ หลวงตานั้นย้ำเสมอว่า คลังหลวงมีความสำคัญต่อชาติมาก และในฐานะที่คนไทยทั่วประเทศเป็นเจ้าของคลังหลวงจึงต้องช่วยกันรักษา แม้ชีวิตก็เสียสละได้เพื่อรักษาคลังหลวงไว้ให้เป็นสมบัติคู่ชาติไทยของเราตลอดไป หลวงตาได้ให้เหตุผลและวางแนวทางการรักษาคลังหลวงไว้ ดังต่อไปนี้ **กษัตริย์และประชาชน เจ้าของคลังหลวง** “...เราเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติคือคลังหลวงนี้เป็นหัวใจของคนไทยทั้งชาตินับแต่วงศ์ชัตตริย์ลงมา วงศ์ชัตตริย์คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นกรมโพธิ์รมโฑวรักษาสมบัติก่อนใหญ่หลวงซึ่งเป็นหัวใจของชาตินี้ นั่นฟังชินะมันเรื่องเล็กน้อยหรือ ... ผู้รักษาก็นับตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวลงมาจนกระทั่งถึงทหาร ตำรวจ ประชาชนทั่วหน้ากันในแดนไทยนี้ เป็นเจ้าของสมบัติเหล่านี้ทั้งนั้น… ตำรวจ ทหารนั้นยังเป็นหน้าที่อันสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าประชาชน เพราะเป็นหน้าที่ผู้รักษาก่อนเมืองอยู่แล้ว สมบัติของบ้านเมือง ตลอดถึงชีวิตจิตใจของประเทศไทยทั้งชาตินี้… ด้วยการพลีชีพเข้าไปรักษาสมบัติของตน เอาชีวิตเข้าแลกเลย ตั้งแต่วงใหญ่ลงมาจนกระทั่งตำรวจ ทหาร มีหน้าที่เข้มงวดควบคุมขังสละชีวิตเพื่อสมบัติและชาติของตนเสมอกันหมด…”

มดแดงรักษารัง ไทยรักษาคลังหลวง “...พี่น้องทั้งหลายฟังให้ถึงใจทุกคนนะ เราเป็นเจ้าของสมบัติคลังหลวงนี้ทุกคน มดแดงมันอยู่ในรังของมัน มันรับผิดชอบในรังของมัน ช่างมันมันก็ไม่ถอย มดแดงตายก็ตาย มดแดงยอมทิ้งรังเลย ช้างก็ช้างเถอะ ภูเขาทั้งลูกก็มา มดแดงจะไม่ถอย นี่พี่น้องทั้งหลายเป็นเหมือนมดแดงที่รักษาสมบัติคือคลังของชาตินี้ ... เราจะรักษาแบบไหน แบบมดแดงหรือจะแบบไหน แบบพากันเผ่นๆ เปิดดับให้เขากินจนหมดนั่นหรือ? เข้าใจหรือ ถ้าเป็นแบบมดแดงต้องเป็นตัวของตัวเองทุกคน มีสิทธิอำนาจเต็มที่ในการรักษาสมบัติ

ล้านคน เป็นเจ้าของด้วยกันทุกคนสมบัติกองนี้ เป็นหัวใจของชาติโดยตรง ไม่ได้เป็นของใครนะ... สมบัติมีเจ้าของ ตั้งแต่หมากก็ยังมีหวงของมัน นี่คลังหลวงเป็นหัวใจของชาติ ไม่ใช่ชาก แล้วจะมีราคาต่างกันยังกับที่ว่าชาก หมากมันก็หวงของมัน แต่ไม่ใช่ชาก หัวใจของชาติจะไม่หวงได้อย่างไร คนเรามันต้องหวงคอบขาด-ขาดไปเลย … เอา พูดยกตัวอย่างไม่ต้องมากละนะ เงินนี้ ๒ ซึ่งวางเงินเลยนะ พอกับแม่มอบให้กูแล้วตายไปแล้ว กูเป็นคนรักษา เอาใจมารคนไหนจะมายึดเป็นกรรมสิทธิ์ของมัน ให้มีมาทั้งโคตรทั้งแซ่ของมึง บอกอย่างนั้นเลย ให้ไปจดจากรักมา ... มากี่ผางเดียวขาดสะบั้นเลย อำนาจสิทธิ์ขาดของความเป็นเจ้าของใช้ใหม่ละ…”

เลือดทาของสมบัติสู้..มหาโจรปล้นคลังหลวง

“…คลังหลวงเป็นสมบัติอันถูกต้องดีงาม ทั้งทางด้านธรรม ทั้งทางด้านทางโลก ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องรักษาไว้ด้วยดีทุกคน อะไรเข้ามาลวงล้าก็จะต้องมีการต่อต้าน เช่นเดียวกับโจรผู้ร้ายเขาไปปล้นบ้านของใครก็ตามนั่นเอง นี่บ้านใหญ่คือสมบัติกองใหญ่ได้แก่คลังหลวงแห่งพี่น้องชาวไทยเรา เรียกว่าสมบัติอันใหญ่หลวง พี่น้องชาวไทยเราจึงเป็นเจ้าของด้วยกันทุกคน ที่จะต้องปกป้องรักษาสมบัติเหล่านี้อย่างเต็มกำลังความสามารถ หัวใจขาดสะบั้นลงไปเลือดทาของสมบัติก็ต้องยอมทาลงไป นี้เรียกว่าสิทธิอำนาจของเจ้าของสมบัติ ต้องรักษากันอย่างนี้ กรุณาทราบไว้โดยหลักธรรม นี่ละหลักธรรมชาติแห่งธรรมทานไม่ได้ขัดข้อง สำหรับผู้รักษาสสมบัติจะมีการต่อต้านกันกับมหาโจรที่เข้ามาปล้นบ้าน เพราะมหาโจรเป็นฝ่ายผิด เจ้าของสมบัติไม่ได้ผิด เมื่อลวงล้าเข้ามาก็ต้องมีการโต้ตอบกัน ...หลักใหญ่แห่งชาติไทยของเราอยู่ที่คลังหลวงนี้เท่านั้น ไม่ได้อยู่ที่ไหนนะ สง่าราศีทุกสิ่งทุกอย่างว่าประเทศไทย ที่มีหน้ามีตาเหมือนเขาก็คือ คลังหลวงนี้เป็นตัวประกันแห่งชาติไทยของเราให้มีศักดิ์ศรีดีดังงามเหมือนชาติทั้งหลายเขา ถ้าคลังนี้ได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วหมดความหมาย ชาติไทยคือหมาไทย ... สมบัติอันนี้เป็นชีวิตจิตใจของชาติไทยเรา ถ้าสมบัติก่อนนี้ได้หลุดลอยไปแล้ว ชาติไทยเราไม่มีความหมายเลย และไม่มีมีความหมายตลอดไป ใครมาก็จะขึ้นมาตั้งโต๊ะกินเลี้ยง กันตลอดไปเลย ประชาชนชาวไทยเราเป็นชั้นเนื้อ เอามาไปเลี้ยงโต๊ะ กันตลอดไปเลย …

เราจึงต้องรักษาสมบัติกองนี้ไว้เพื่อความแน่นอนหน้ามันคงของเรา สืบทอดจากบรรพบุรุษปู่ย่าตายายของเรามาเป็นจิวริงถาวรตลอดไป ด้วยความอารักขา ด้วยความเข้มงวดควบคุมขังในการรักษาสมบัติเหล่านี้...”

รัฐบาลยอมรับหลวงตา..ยกเลิกกรมบัญชี

เหตุผลประการหนึ่งที่ยกขึ้นมาเป็นข้อกล่าวอ้างในการร่างกฎหมายรวมบัญชีก็คือ ภาระหนี้สินของชาติจำนวนมากทั้งจากภายในและนอกประเทศ
 รัฐบาลจึงคิดแก้ปัญหาโดยการยุบคลังหลวงเพื่อเอาเงินไปใช้หนี้ซึ่งเป็นวิธีที่อันตรายน่า
 อาจถึงขั้นทำให้ชาติล้มละลายได้ในชั่วพริบตาจึงได้เคยกล่าวเหตุผลไว้ในบทก่อนๆ
 ด้วยภาระหนี้สินจำนวนมากนี้ทำให้รัฐบาลยกเป็นเหตุด้วยว่าไม่มีเงินที่จะเอามาพัฒนาประเทศเพื่อสร้างความเจริญในด้านต่างๆ

ในด้านต่างๆ ในขณะที่ความคิดดังกล่าวกำลังเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอยู่นั้น หลวงตาก็เมตตาแสดงธรรมเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจดังนี้
 “...เราเป็นลูกชาวไทย อย่าเห็นแก่ได้แก่รำไกรวยยิ่งกว่าคนไทยทั้งชาติที่จะกู้ชาติของตนขึ้นด้วยความอุตสาหะพยายาม ด้วยความรักชาติ เสียสละทุกคน
 ให้พากันตั้งอก ตั้งใจทุกคน เราพยายามเต็มเหนี่ยวแล้วเวลานี้ ถ้าศาสนาช่วยพยุงขึ้นไม่ได้แล้วก็หมดหวังจริงๆ เราจะต้องให้กิเลสมาช่วย เห็นไหมว่าช่วยลากลงๆ
 จนกระทั่งชาติไทยของเราจะหมดความหมายแล้วเวลานี้ รู้ไหมโทษของกิเลสมันลากลงๆ โทษของธรรมที่ตรงไหนมีไหม ที่ลากชาวพุทธเราลง ไม่มี มีแต่จุดขึ้นลากขึ้นๆ
 เวลานี้ก็จุดก็ลากนั่นแหละ ที่กล่าวอยู่เวลานี้ ขอให้เชื่อธรรมพระพุทธเจ้าจะพอทรงตัวได้
 ทุกข์จนหนโลกสำคัญที่สุดคืออย่าได้คิดหนีเขาพระรุ้งพระรังดังที่เคยเป็นมาแล้ว การกู้หนี้ยืมสินขอให้พิจารณาให้มาก เฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาล ไม่ควรจะถูกมาลุ่มสุ่มลุ่มห่า
 เวลานี้เราคิดหนีติดสินเขาจนกระทั่งจะหายใจไม่ได้แล้วเมืองไทยเรา คิดคนหนึ่งๆ ตั้งห้าหมื่นบาท คน ๖๒ ล้านคน นี่แต่ก่อนนะ เดียวนี้จะเพิ่มขึ้นอีกนะ
 เหวอ กูมาหาอะ

ไรพิจารณาซิถ้าแต่ละครั้งๆ เราไม่ไปดูก็ได้ลูกศิษย์เราเต็มกระทรวง กระทรวงไหนไม่มีลูกศิษย์เราไม่มี มาบอกทุกสิ่งทุกอย่างละเอียดลอบ เป็นคนดีทั้งนั้นซึ่งเชื่อถือได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เขามาพูดถึงเรื่องความแบายลที่สภปรกมากที่สุดในวงราชการของเรา กินกันมาเล็กๆ น้อยๆ กินกันมาเรื่อยๆ กินจนกระทั่งบานปลาย เวลานี้ชาติไทยของเราจะจม นี่เพราะกินไม่หยุดไม่ถอย กินไม่อิ่มไม่พอ กินตะกละตะกลาม ชาติไทยของเราจะไม่เหลือ เพราะความตะกละตะกลาม นี่ละกู่หนี้ยืมสินเขามา นี่พอเงินบงกชพร่องในกระเป๋าก็ไปกู้เงินเขามา กู้เงินเขามาไม่ไชน้อยๆ ไม่ใช่สองล้านสามล้าน เป็นหมื่นเป็นแสนล้านขึ้นไปนั่นนะ มันของเล่นเมื่อไร แล้วกู่หนี้ยืมสินก็มาพร้อมละซี เป็นลูกหนี้เขาพร้อม แล้วดอกวันหนึ่งเท่าไรกินไปเท่าไร พิจารณาซิ แล้วใครเป็นผู้แบกผู้หามหนี้สินอันนี้ พวกที่กู่หมั้นไม่ได้มารับผิดชอบนะ ชุดนี้ตั้งขึ้นมาเป็นรัฐบาลแล้วก็มา กู่หนี้ยืมสิน กินกันจนท้องป่อง จนท้องมันจะระเบิดแล้วมันก็โดดออกไป ตั้งคนใหม่ขึ้นมา กู่มาเรื่อยๆ ชาติไทยผู้แบกหนี้สินมันจะตายแล้วนะ พิจารณาซิ

.....การติดหนี้ติดสินเขาพระรูงะรังทั่วเมืองไทย แล้วแบกหนี้สินทั้งนั้น ฟังซิเป็นของเล่นเมื่อไร เราจึงได้เตือนทางรัฐบาล เพราะรัฐบาลเป็นรัฐบาลของชาติ เราก็ในนามของชาติของศาสนาด้วย ได้เตือนรัฐบาลเราด้วยความหวังดี เพราะท่านเหล่านี้เป็นผู้ที่จะนำชาติบ้านเมือง จึงเตือนผู้นำ อย่าได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้า การกู่การยืมเขามาบำรุงชาติไทยของเราเนี้ยเท่ากับเอาไฟมาเผาเสียมากต่อมากนะ กู่มาจนน้อยเพียงไร หนี้ก็มาพร้อมกัน ดอกเบี้ยที่จะชี้ย้ำชาติไทยของเราจะมาพร้อมกันนี้ละเหยียบบลงเท่าที่แบกหามอยู่เวลานี้ก็แทบจะเป็นจะตายแล้ว จนจะไม่มื่ออะไรติดเนื้อติดตัวแล้ว ยังจะไปหา กู่หามยืมเอาอีก จากที่ไหนๆ อีก ขอให้พิจารณาให้ตื่นะ เราเป็นหัวใจของชาติขอให้พิจารณาด้วยดี อย่าได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้า ด้วยเห็นแก่ได้ เห็นแก่รำแกรวย ความตะกละตะกลาม นี่แหละมันกลืนบ้านกลืนเมืองมานานแล้ว … การกู่การยืมไม่ควรจะกู่ยืม เราไม่มีอะไรเอาไม่ติดหนี้เขา ดีกว่าที่เราติดหนี้เอามาประดับร้านเฉยๆ ไฟเผาหัวใจทั้งประเทศไม่สมควรเลย เราไม่ได้ติดหนี้แต่ไฟนี้ไม่เผาเผาเรายังดีกว่า คนจนไม่ติดหนี้ คนมีติดหนี้ พระรูงะรัง ใครจะมีความสุขมากน้อยต่างกัน คนมีที่ติดหนี้เขานั่นละคือไฟเผาหัวมัน คนจนไม่ติดหนี้ คนนี้สบาย อยู่ได้ร่มไม้ชายคาที่ไหนอยู่ได้สบายอย่างพวกตาสีตาสายอยู่ตามท้องไร่ท้องนา ไม่ค่อยติดหนี้ติดสิน พวกนี้จะไม่ทุกข์ทางร่างกาย

วิ่งเต้นจนขวดยหาซากกินเย็นตามประสีประสาของเขา แต่เขาไม่ได้แบกหนี้แบกสินทางหัวใจให้เป็นไฟเผาหัวใจ เหมือนพวกที่ตะกละตะกลามเห็นแก่ได้เห็นแก่รำแกรวย มีเท่าไร มาประดับร้าน อยากรู้เขาว่าตัวมันตัวมีตัวดีตัวเด่น ความจริงมันมีแต่หนี้ติดสินเอาไปประดับร้าน ภายในร้านมีแต่หนี้แต่ไฟเผาหัวใจมันตลอด

เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่ควรกู่ยืมเขา เรามีอะไรเราใช้ตามเกิดตามมีของเรา ใครจะดูถูกเหยียดหยามก็ช่างเขาซิ เราเป็นผู้รับผิดชอบชาติบ้านเมืองเรา เขามาดูถูกเขาไม่ได้รับผิดชอบชาติบ้านเมืองของเรา ยิ่งกว่าเขาเป็นผู้รับผิดชอบ จึงต้องพิจารณาอย่างพิถีพิถัน ให้สมกับนามว่าเรารับผิดชอบชาติบ้านเมืองของเราเนะ...ภาษาบาลีท่านก็แสดงไว้ **อินทาทนุ์ ทุกุข โลก** แปลว่า การติดหนี้ติดสินนี้เป็นทุกข์ในโลก แล้วในขณะที่เดียวกันการไม่ติดหนี้ติดสินนี้เป็นสุขมากในโลก นั่นท่านแสดงไว้ ฟังซิหนี้สินเป็นยังไป พระพุทธเจ้าเป็นผู้แสดงเอง การติดหนี้ติดสินนี้เป็นความทุกข์มากที่สุด และการไม่ติดหนี้ติดสินนี้เป็นความสุขมากที่สุดเช่นเดียวกัน เราจึงพยายามเปลื้องออกหนี้ที่มีมาแล้วจากรัฐบาลชุดต่างๆ นั้นแหละจะเป็นใครไปกู่ยืม ตาสีตาสายไม่กู่เนะ ก็รัฐบาลซึ่งเป็นผู้ถือบังเหียนไปกู่มาๆ ครั้นกู่มาแล้วความรับผิดชอบไม่มี ที่หนี้ทั้งสินตลอดดอกบงกชดอกเบี้ยให้ชาวบ้านคนทั้งประเทศแบกหาม พวกนี้ออกไป เอาพวกนั้นตั้งขึ้นมา ตั้งขึ้นมาแล้วกู่กันยืมกัน ... แหกๆ อย่างนี้เป็นเวลานาน ...” ด้วยธรรมเทศนาอย่างเด็ดเดี่ยวจริงจังของหลวงตา ประกอบกับความพร้อมเพรียงปกป้องคลังหลวงของประชาชนชาวไทย และเหตุผลทางวิชาการเข้าสนับสนุน ทำให้รัฐบาลยอมรับและยกเลิก

